

La cova del Moraig.

Prop del poble de Benitaxell, en la comarca de la Marina Alta, els penya-segats cauen a plom sobre el mar. Les roques alberguen nombroses falles i diàclasis, entre les que corre el riu subterrani del Moraig, que ací troba el mar.

I ho troba perquè la força de l'aigua i del vent, han obert cavitats i sales que conformen la cova del Moraig. Diuen que ja la coneixien els fenicis, que agafaven aigua dolça del seu interior.

A la cova es pot entrar des de terra ferma, entre margallons que esguiten els penya-segats. Però no és l'única entrada.

La cova i el mar se succeïxen l'una a l'altre. L'aigua fluïx, i els organismes no distingixen fronteres. Allà on la llum, la salinitat i la temperatura siguen adequades, proliferaran i creixeran.

En les cavitats es creen corrents. Acosten l'aliment i l'oxigen; són imprescindibles. Però també espenten, arrosseguen i agiten i fan que els fulls de Posidonia, les algues *Asparagopsis* i els tentacles del ceriant semblen cabelleres.

La rigidesa i la solidesa és una estratègia, però la flexibilitat també resulta adaptativa, sobretot quan l'aigua actua amb força i sense parar.

Pòlip, estrelles... poderosos crustacis, fràgils algues... no hi ha ser viu submarí que s'escape als corrents. Almenys a la part de la cova del Moraig que s'obri al mar.

La cova té unes quantes sales, d'altures i profunditats diverses; totes ben conegudes per espeleòlegs i submarinistes. Són 125 metres de recorregut, sense massa complicacions, però no tan inequívocs com para confiar-se. En les coves és fàcil perdre l'orientació, no saber per on s'han entrat ni com eixir.

La del Moraig no és una excepció. Des del sífó que cal travessar a l'entrar per terra no és fàcil imaginar els buits que dibuixa, les llums que deixa passar i la seua eixida a mar obert; recorreguts que els contrabandistes van conèixer bé.

La sala del llac blau és una d'elles. Els rajos del Sol penetren verticals i provoquen jocs de llums i ombres, tons blaus iridescents, que pareixen eixits d'un altre món.

Aquest llac comunica amb la sala dels Immersionistes, cap al nord, i amb la zona del Laberint, cap al sud.

Des del llac s'aplega a l'anomenada Foia de les Coves per un tub d'uns 10 metres. I també té eixida a mar obert.

No per ben coneguda deixa de ser perillosa la cova del Moraig. Va haver-hi qui ací va oblidar que amb el mar no cal mesurar-se; i ja mai va aconseguir a seguir la direcció d'eixes bombolles que indiquen on està l'aire fresc. No sempre és fàcil seguir el rumb de la vida.

Els caps-guia marquen el camí d'eixida, per a qui s'haja perdut, per a qui vullga tornar. Els que es van quedar ací en la cova del Moraig, ja no podran fer-ho.